

— Преди да ги пустнатъ да отидатъ у дома, завели ги въ крепостъта, и тамъ ги осждили — и тримата да бждатъ застреляни.

— Ахъ, какви лоши хора! Мамичко, ти пакъ плачешъ. Но, нали ти казвамъ, че всичко ще се свърши добре. По-скоро, татко! Колко много протакашъ.

— Добре. Тримата полковници...

— Ама ти познавашъ ли ги, татко?

— Да, мило дете!

— Азъ много обичамъ полковниците! Какъ мислишъ ти: дали биха искали да ги цѣлуватъ?..

— Единъ отъ тѣхъ много би искалъ! Цѣлуни ме за него, мое дете!... При тѣзи думи гласътъ на бащата слабо трепналъ.

— Добре! Ето, това е за него, а това — за другитѣ двама. Азъ мисля, че това ще имъ бжде приятно. Азъ бихъ имъ казала: моятъ баща е сжщо такъвъ — храбъръ полковникъ, като васъ и би постжпилъ сжщо така. Затова не може да бжде лошо това, което сте направили; и каквото и да казватъ лошитѣ хора — вие нѣма отъ що да се страхувате. Следъ това тѣ сигурно биха ми позволили да ги цѣлуна. Нали така, татенце?

— Навѣрно, миличка.

Е, какво по-нататкъ?

— На самитѣ сжди имъ било мжно, и тѣ молили да бждатъ помилвани двамата полковници, а да застрелятъ едного. Безъ това не могло: единъ трѣбвало да понесе наказание, за да се разбере въ цѣлата войска, какво може да докара непослушанието. Но Лордъ-генералътъ оставалъ непреклоненъ, като казвалъ, че осжденитѣ не сж изпълнили своя дългъ и че само наказанието може да спаси тѣхната честь. Той попиталъ самитѣ тѣхъ: какъ биха постжпили, ако бѣха на негово мѣсто? Полковниците въ единъ гласъ отговорили, че той има право и че ако бѣха на негово мѣсто, и тѣ биха постжпили сжщо така. Това го трогнало, той